

stosunku do którego prawo krajowe utrzymuje zwolnienie z prawem do zwrotu zapłaconego podatku — Podatek VAT nienależnie zapłacony w skutek błędnej wykładni uregulowania krajowego przez właściwe organy — Stosowanie ogólnych zasad prawa wspólnotowego, włączywszy w to zasadę neutralności podatkowej — Możliwość powołania się przez jednostkę na rzeczne zasady ogólne w celu odzyskania omyłkowo pobranych kwot

Sentencja

1. W przypadku, gdy na podstawie art. 28 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu obowiązującym zarówno przed, jak i po zmianie tego przepisu przez dyrektywę Rady 92/77/EWG z dnia 19 października 1992 r., państwo członkowskie utrzymało w mocy w przepisach krajowych zwolnienie połączone ze zwrotem podatku zapłaconego na wcześniejszym etapie w odniesieniu do określonych dostaw lub usług, przedsiębiorca realizujący takiego rodzaju dostawy lub usługi nie może bezpośrednio powoływać się na jakiegokolwiek prawo wywodzone z prawa wspólnotowego do opodatkowania tych dostaw lub usług podatkiem od wartości dodanej według stawki 0 %.
2. W przypadku, gdy na podstawie art. 28 ust. 2 szóstej dyrektywy, tak przed jak i po wprowadzeniu zmian do tego przepisu w przez dyrektywę 92/77, państwo członkowskie utrzymało w mocy w przepisach krajowych, zwolnienie połączone ze zwrotem podatku zapłaconego na wcześniejszym etapie w odniesieniu do określonych dostaw lub usług, lecz dokonywało błędnej wykładni przepisów krajowych, wskutek czego określone dostawy lub usługi, które powinny być objęte zwolnieniem połączonym ze zwrotem podatku zapłaconego na wcześniejszym etapie zgodnie z prawem krajowym, były opodatkowane według stawki podstawowej, mają zastosowanie zasady ogólne prawa wspólnotowego, w tym zasada neutralności podatkowej, w taki sposób, że dają one przedsiębiorcy, który realizował tego rodzaju dostawy lub usługi, prawo do odzyskania kwot błędnie pobranych w związku z tymi dostawami lub usługami.
3. Choć zasady równego traktowania i neutralności podatkowej zasadniczo znajdują zastosowanie do sprawy takiej, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, to jednak ich naruszenie nie wynika jedynie z okoliczności, iż odmowa zwrotu była oparta na bezpodstawnym wzbogaceniu danego podatnika. Natomiast zasada neutralności podatkowej sprzeciwia się temu, aby zarzut bezpodstawnego wzbogacenia był podnoszony jedynie przeciwko takim podatnikom, jak „payment traders” (podatnikom, dla których w danym okresie rozliczeniowym podatek należny przekroczył kwotę zapłaconego podatku naliczonego), lecz już nie przeciwko takim podatnikom, jak „repayment traders” (podatnikom znajdującym się w sytuacji odwrotnej, niż ta poprzednia), o ile podatnicy ci sprzedawali towary podobne. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy ma to miejsce w niniejszej sprawie. Ponadto zasada równego traktowania, której naruszenie może następować w dziedzinie podatków poprzez dyskryminację dotyczącą przedsiębiorców, którzy niekoniecznie są konkurentami, lecz znajdują się jednak w porównywalnej sytuacji pod innymi względami, sprzeciwia się dyskryminacji między „payment traders” a „repayment traders”, która nie jest obiektywnie uzasadniona.
4. Na odpowiedź na pytanie trzecie nie ma wpływu wykazanie braku poniesienia straty lub uszczerbku finansowego przez przedsiębiorcę,

któremu odmówiono zwrotu nienależnie pobranego podatku od wartości dodanej.

5. Do sądu krajowego należy określenie ewentualnych konsekwencji ze skutkiem wstecznym z naruszenia zasady równego traktowania, o której mowa w pkt 52–54 niniejszego wyroku, zgodnie z przepisami dotyczącymi obowiązywania w czasie prawa krajowego właściwego w sprawie przed sądem krajowym, z poszanowaniem prawa wspólnotowego, a w szczególności zasady równego traktowania, a także zasady, zgodnie z którą sąd ten powinien czuwać nad tym, aby przyjęte przez niego środki naprawcze, nie były sprzeczne z prawem wspólnotowym.

(¹) Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderland) — K. D. Chuck przeciwko Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sprawa C-331/06) (¹)

(Ubezpieczenie emerytalne — Pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego — Składki na zabezpieczenie społeczne — Różne okresy — Różne państwa członkowskie — Obliczanie okresów ubezpieczenia — Wniosek o emeryturę — Zamieszkiwanie w państwie trzecim)

(2008/C 128/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: K. D. Chuck

Strona pozwana: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Amsterdam — Wykładnia art. 48 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2) — Ubezpieczenie emerytalne — Obliczanie okresów ubezpieczenia w przypadku obywatela państwa członkowskiego, który pracował w dwóch różnych państwach członkowskich — Zamieszkiwanie w państwie trzecim w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego

Sentencja

Artykuł 48 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, str. 2), w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem (WE) nr 631/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. zobowiązuje właściwą instytucję ostatniego państwa członkowskiego, w którym zamieszkiwał pracownik będący obywatelem jednego z państw członkowskich, do uwzględnienia — przy obliczaniu emerytury tego pracownika, zamieszkałego w chwili ustalania prawa do emerytury w państwie trzecim — okresów przepracowanych w innym państwie członkowskim, na takich samych warunkach, jak gdyby pracownik ten nadal zamieszkiwał na terytorium Wspólnoty Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 281 z 18.11.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Celle) — Rechtsanwalt Dr. Dirk Ruffert als Insolvenzverwalter über das Vermögen der Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG przeciwko Land Niedersachsen

(Sprawa C-346/06) (¹)

(Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Dyrektywa 96/71/WE — Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane — Ochrona socjalna pracowników)

(2008/C 128/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Celle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rechtsanwalt Dr. Dirk Ruffert als Insolvenzverwalter über das Vermögen der Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Land Niedersachsen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Celle — Wykładnia art. 49 traktatu WE —

Przepis krajowy, zgodnie z którym przedsiębiorcy biorący udział w procedurze udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane mają zobowiązać się do poszanowania przepisów w zakresie minimalnej płacy przewidzianych w układach zbiorowych pracy w miejscu realizacji zamówienia oraz do kontroli nad poszanowaniem tych przepisów przez podwykonawców

Sentencja

Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, interpretowana w świetle art. 49 WE, sprzeciwia się, w sytuacji takiej, jaka wystąpiła w sprawie rozpatrywanej przez sąd krajowy, zastosowaniu podjętego przez władze państwa członkowskiego środka o charakterze ustawodawczym, nakładającego na instytucję zamawiającą obowiązek udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane tylko takim przedsiębiorstwom, które składając oferty zobowiążą się pisemnie do wypłaty swoim pracownikom z tytułu wykonanej pracy wynagrodzenia w wysokości odpowiadającej co najmniej wynagrodzeniu obowiązującemu zgodnie z układem zbiorowym pracy w miejscu realizacji zamówienia.

(¹) Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekontrollsenat des Landes Wien — Austria) — Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH przeciwko Fernwärme Wien GmbH

(Sprawa C-393/06) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE — Podmiot zamawiający prowadzący działalność podlegającą częściowo zakresowi przedmiotowemu dyrektywy 2004/17/WE, a częściowo zakresowi dyrektywy 2004/18/WE — Podmiot prawa publicznego — Instytucja zamawiająca)

(2008/C 128/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Vergabekontrollsenat des Landes Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH

Strona pozwana: Fernwärme Wien GmbH